

עפ"א 20845/03/17 - עיריית קריית אتا- ח.פ נגד בתיה שטיינר

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

עפ"א 17-03-20845 עיריית קריית אטא- ח.פ 500268005 נ' שטיינר
תיק חיזוני:
בפני כבוד השופט רונית בש
המערערת עיריית קריית אטא- ח.פ
נגד בתיה שטיינר
המשיבה

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בקריות, שניתנה ביום 26.1.17 ע"י כבוד השופט עmittel, ד"ר מרדכי ארגמן (להלן: בית משפט קמא) בתיק עמ"א 54624-09-16, במסגרת נערר בית משפט קמא לעarer שהגישה המשיבה ביום 22.9.16 וקבע, כי החלטת מועצת עיריית קריית אטא שניתנה ביום 24.7.13, מכוח סעיף 9 לחוק הרשות המקומיות (שימוש ארעי בmgrשים ריקים) תשמ"ז- 1987 (להלן: חוק הרשות המקומיות או החוק), אינה מהויה, בהתאם לחוק, צו לתקיפת מגרש.

רקע עובדתי והשתלשלות העניינים

2. המשיבה היא הבעלים של חלקת קראקע בשטח של 643 מ"ר, הידועה כחלקה 244 בגוש 11017, והמצודה מדרום לרחוב שבטי ישראל במרכז העיר קריית אטא (להלן: החלקה או המגרש). החל משנת 1983 משמשת החלקה את המערערת כmgrש חניה, וזאת על פי צו, שתוקפו למשך 5 שנים, אשר הוצא מכוח חוק הרשות המקומיות, ואוthona חידשה המערערת מעת לעת.

3. ביום 26.5.08 הוצאה המערערת צו ארעי למגרש שתוקפו עד לשנת 2013 (להלן: הצו מעת 2008). ביום 26.6.13 הודיעה המערערת, באמצעות מנכ"ל העירייה, למשיבה בדבר הארכת תוקפו של הצו מעת 2008, זאת בחמש שנים נוספת. המשיבה ערב לבית משפט קמא, במסגרת תיק עמ"א 60015-07-13 (להלן: העrar הראשוני), בטענה כי ההודעה הנ"ל אינה מהויה צו, כהגדרתו בחוק. ביום 23.7.14 ניתנה החלטת בית משפט קמא בעrar הראשוני, ובמסגרתה נקבע, כי אין בהודעתו מנכ"ל העירייה מיום 26.6.13, כדי להוות צו שכן הוצאתו אינה מצויה בסמכותו של המנכ"ל. צוין כי סמכות זו נתונה, על פי חוק הרשות המקומיות, למועצה בלבד.

4. בהמשך כאמור לעיל, החלטה המערערת לקיים ישיבה במועדצת העיר ולקיים למשיבה שימוש לעניין הארכת תוקפו של הצו. ביום 17.7.13 נערך למשיבה שימוש, ולאחר השימוש התקיימה ביום 24.7.13 ישיבת מועצת העיר, ובמסגרתה "הוחלט", פה אחד, לאשר החלטת צו על פי חוק הרשות המקומיות (שימוש ארעי בmgrשים ריקים) על

חולקות 244,242,241 , בגosh 11017" (להלן גם: החלטת המועצה).

5. ביום 24.7.14 לאחר מתן פסק הדין בערר הראשון, פנה ב"כ המשיבה לב"כ המערערת ובקש ממנו לאמת עם המשיבה מועד למסירת החזקה בmgrash. בمعנה למכtab הנ"ל, שלחה המערערת ביום 29.7.14, את תגובתה לפניה הנ"ל, תוך שהבהיר כי בהינתן החלטת המועצה מיום 24.7.13, מהוות צו ארעי בהתאם לחוק הרשות המקומיות, הרו שאין בכונتها למסור את החזקה בmgrash לידי המשיבה.

6. בעקבות מכתבה הנ"ל של המערערת, הגישה המשיבה ערך נוסף לבית משפט קמא שנידון במסגרת, תיק עמ"א 14-09-2928 (להלן: הערר השני). המשיבה עטרה בערר הנ"ל כי בית המשפט יקבע כי המכתב או הפרוטוקול מיום 13/07/24 ואילך החלטה או הودעה אחרת מטעם המערערת, אשר ניתנו עד למועד הגשת הערר, אינם מהווים צו נדרש כחוק. ביום 10.9.14 הגישה המערערת בקשה לסילוק על הסוף של הערר השני בו ביום, הורה בית משפט קמא על סילוק הערר על הסוף בציינו, כי מכתבו של ב"כ המערערת מיום 29.7.14 אינו אלא מענה למכtabו של ב"כ המשיבה מיום 24.7.14 ואין הוא מהוות צו כלשהו. מטעם המשיבה לא הוגש ערעור על החלטת בית משפט קמא שניתנה, כאמור, בערר השני.

7. כאן יצין, כי טרם נדון הערר הראשון, הגישה המשיבה תביעה לבית משפט השלום בקריות, ובמסגרתה עטרה, בין היתר, לחיב את המערערת בתשלום דמי שימוש רואים עבור המגרש. בהतבסס על ההחלטה בית המשפט בערר הראשון, הגישה המשיבה בקשה לתקן את תביעהה הנ"ל. ביום 8.10.15 ניתנה החלטת בית המשפט, הדוחה את בקשה המשיבה לתקן כתוב התביעה (ההחלטה של כב' השופטת לבונה שלאיטה-חלילא ב-ת"א 12-13-127423). המשיבה סירבה להשלים עם ההחלטה שניתנה, כאמור במסגרת בקשה לתקן כתוב התביעה והגישה לבית משפט זה בקשה רשות ערעור במסגרת תיק רע"א 16583-11-15. בהחלטה בבקשתה הנ"ל שניתנה ביום 23.12.15 ע"י כב' השופט בטינה טאובר נקבע: "יתר על כן ולמעלה מן הצורך, סבורני, כי דין הבקשה למתן רשות ערעור להידחות גם לגופם של דברים. עיון בפסק דין של בית המשפט לעניינים מנהליים [צ"ל: מקומיים-ר.ב.] בערר הראשון, מלמד, כי ריעת המחלוקת שנפרשה בפניו עניינה בהחלטת מנכ"ל המשיבה להורות על הארצת הצו. בית המשפט לעניינים מקומיים קבע אמן בסוגיה זו, כי ההחלטה המנכ"ל אינה יכולה לעמוד, מכיוון שגם התקבלה שלא כדין. ואולם, אין בכך כדי ללמד דבר על חוקיותה של ההחלטה שהתקבלה ביום 24/07/13 לאחר שהתאפשרה מועצת המשיבה וקיבלה החלטה על הארצת הצו. בנסיבות אלה, משמנועה המבוקשת מערער על ההחלטה מלאית מועצת המשיבה מיום 24/07/13, בר, כי צו זה עומד בעינו, ואין בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים כדי להצדיק את תיקון התביעה במתווה שבו התקבקש תיקון" (סעיף 27 להחלטה הנ"ל). יוער בנקודה זו כי לאחר מתן ההחלטה מושא הערעור בתיק זה, נעתר בית משפט השלום בקריות לבקשת המשיבה להפסיק התובענה בתיק הנ"ל, והוא בדף הפסקת התובענה, ללא צו להוצאות, זאת בפסק דין שניין ביום 16/2/17, אשר העתק הימנו צורף לתגובה המשיבה לערעור זה.

8. ביום 22.9.16 הגישה המשיבה לבית משפט קמא ערע שלישי (הערר מושא הדיון שבפנינו), ובמסגרתו ביקשה המשיבה כי בית משפט קמא יקבע כי ההחלטה המועצה אינה מהוות צו, כנדרש בחוק הרשות המקומיות (להלן: הערר השלישי). המערערת בתגובהה לערר השלישי, טענה כי פסק הדין בערר השני, במסגרתו נדחתה טענת המשיבה בעניין החלטת המועצה, מהוות מעשה בגין דין, ולפיכך מנوعה המשיבה מלשוב ולעלות טענות

אלו. עוד נטען ע"י המערערת, כי המועד להגשת ערר על החלטת המועצה, חלף זה מכבר, ועל כן יש לדוחות על הסוף את העරר השלישי. בקשת המערערת לדוחית הערר השלישי על הסוף נדחתה, ללא הנמקה, ע"י בית משפט קמא בהחלטתו שניתנה ביום 9.11.16. המערערת ערערה בבית משפט זה על ההחלטה הנ"ל בתיק עפ"א 35781-11-16. ביום 20.11.16 ניתנה ע"י כב' השופט אספרנצה אלון החלטה בתיק הנ"ל, המורה לבית משפט קמא לנמק את החלטתו הדוחה את הבקשה לדוחית הערר השלישי על הסוף. בד בבד נקבע בההחלטה הנ"ל כי המועד להגשת תשובה המערערת לערר השלישי מוארך עד להחלטה אחרת שתינתן ע"י בית משפט קמא. ביום 19.1.17 התקיים דיון, במעמד הצדדים, בפני בית משפט קמא ובעקבותיו ניתנה ביום 26.1.17 ההחלטה מושא הערעור בתיק זה.

החלטה בית משפט קמא

9. בית משפט קמא קבע בהחלטתו, כי יש לדוחות את בקשת המערערת לסתוק הערר על הסוף. במסגרת נימוקיו, ציין בית משפט קמא כי בהחלטות בערר הראשון ובערר השני, לא נקבע כי החלטת מועצת העיר מיום 24.7.13 מהוות צו לתפיסת המגרש. צוין כי המערערת לא העלתה טענה ולא ראתה את ההחלטה מועצת העיר מיום 24.7.13 כזו. בית משפט קמא קבע, כי רק במסגרת הערר השלישי העלתה המערערת טענה זו. עוד קבע בית משפט קמא בהחלטתו: "אצ"נ כבר כתע, כי הפרשנות שיש לתת להוראות החוק, על מנת למש את תכליתו של החוק, מחייבת הוצאה צו חדש כל אימת שמועצת עיר מחייבת לעשות שימוש בסמכותה לתפוס מגרש רק על על פי סמכותה, ההחלטה עצמה היא תנאי בלבד איין, אך להחלטה עצמה אין מעמד של צו. על סמך ההחלטה רשאית מועצת העיר להוציא צו, שיכלול את כל הפרטים המפורטים בסעיף 13 לחוק. באין צו, סמכות התפיסה לא נשכלה לכדי מימוש כדין" (סעיף 4 (ב) להחלטה).

10. בית משפט קמאבחן את הבסיס הסטטוטורי הרלוונטי לעניינו, המugen בחוק הרשות המקומיות, וכן את התכליות שבבסיס החוק, לבלי הפוך מגרש רק בטבורה של עיר למקור של מטרד. הוטעם בהחלטה כי החוק, תכליתו, לא נועד להוות פיתרון למצוקת חניה בעירם, בצד השמירה על אכות הסביבה ועל אכות החיים. כן צוין בההחלטה, בהתבסס על פסיקת בית המשפט העליון (בג"ץ 183/95 כפר הנוער "גלים" נ' ראש עיריית הכרמל ואח'), כי נמצא בחוק אייזון ראי בין זכויות הקניין של הפרט לבין טובת הציבור והפרט, וכן כי באיזון הראי יש כדי להגן באופן מודוד ומואzon על האינטרסים של בעלי המגרשים, כפי שעולה מהוראות החוק, הקבעות תנאים מסוימים להפעלת סמכותה של הרשות.

11. בהחלטה צוין כי מדובר בתפיסה חוזרת ונשנית של המגרש, ולפיך על בית המשפט להכריע, האם הארכה של תפיסת המגרש לחמש שנים נוספות נועשתה כדין? נבחנה ע"י בית משפט קמא לשונו של סעיף 8 לחוק, הקובעת: "תקפו של צו לשימוש ארעי הוא לחמש שנים והוא ניתן להארכה ע"י הוצאה צו חדש לפי סעיף 2 או סעיף 5; על הארכה כאמור יחול סעיף 9". בית משפט קמא סבר כי התיבה "ohoaea niyan laharacha", ראייה לפרשנות, לצורך ביאור הביטוי "ohoaea". בית משפט קמא ציין כי "ohoaea mataychus l'shimush arui" ולא ל"צו". לפיך, צוין בההחלטה כי משוג הצו שקדם להחלטת מועצת העיר מיום 24.7.13, בתום חמיש שנים, לא ניתן להחיזתו לתקופה נוספת נספח כלשהו, וכן כי כל מה שהוסמכת המערערת להאריך הוא- ה"שימוש הארעי" במגרש לתקופה נוספת חמיש שנים

וזאת "על ידי הוצאה צו חדש". עוד נקבע כי אף אם היה לפרש את לשון הסעיף כמתיחסת להארכת הצו ולא להארכת איסור השימוש, הרי שהמחוקק התווה דרך דריך להארכת הצו בדרך של מתן צו חדש. ועור בקצרת האומר בנקודה זו, כי התיבה "והוא ניתן להארכה" מתיחסת, עפ"י לשונו של הסעיף, ל"צו" ולא ל"שימוש", שהרי ברי ממהר האסיף כי הצו לשימוש ארעי הוא הנitin להארכה.

12. עוד נקבע בהחלטה, כי החלטת מועצת העיר אינה מהוות גושפנקא חוקית לביצוע תפיסת המגרש, שכן על בסיס ההחלטה מוסמכת המשיבה להוציא צו חדש, בו יש לציין את פרטי ההחלטה מועצת העיר ולפרט את התנאים הבאים, הנזכרים בסעיף 13 לחוק הרשות המקומיות:

- (1) המkräקען שעיליהם הוא [הצו-ר.ב.][חל];
- (2) העובדה שהמגרש הוא מגרש ריק ודרושים לציבור באופן ארעי כל עוד הוא ריק וכי מתן הצו אינו פוגע בזכויות הקניין של בעל המגרש;
- (3) תוכן פרק ד'.

13. לאחר שבחן את נוסח ההחלטה מועצת העירייה מיום 24.7.13, סבר בית משפט קמא כי לא ניתן ליתן פרשנות משפטית, לפיה ההחלטה מהוות צו. הובהר כי אם תתקבל עדמת המערערת לפיה, יש לראות בההחלטה הנ"ל צו שנייתן כדין, איזו תזרוקן מתוכן הוראת סעיף 8 לחוק הרשות המקומיות, הדורשת, כאמור, הוצאה צו חדש וכן יפהו תנאי סעיף 13 לחוק למיותרים. הוטעם בהחלטה, כי לא בכדי יצא המחוקק מתוך הנחה כי בתקופה ארוכה של חמיש שנים המצב יכול לשינויו, כך שהתנאים הבסיסיים הדרושים לשם גיבוש הסמכות להוצאה צו כבר לא מתקימים, ולכן המחוקק הינה את הארכת הצו בהוצאה צו חדש, על כל משתמש מכך על פי החוק, כאילו מדובר בצו ראשון. כן הפניה ההחלטה למכתב של עו"ד חיים מלכה, יוועצה המשפטי של המערערת, שנכתב ביום 6.8.13, ולפיו ראה האחרון במכתו של מנכ"ל העירייה משומ תוקף חוקי להארכת הצו, מבלי להתייחס להחלטת מועצת העירייה מיום 24.7.13 בהחלטה מהוות צו.

14. בית משפט קמא ציין בההחלטה, כי השאלה שעמדה להכרעה בפניו במסגרת הדיון בערר הראשון, נסובה על המשמעות המשפטית של הודיעתו מיום 26.6.13 של מנכ"ל המערערת שהומצאה למשיבה 23 ימים לפני שהתקבלה ההחלטה מועצת העירייה מיום 24.7.13. בית משפט קמא ציין בנקודה זו, לפיכך, כי הודיעות מנכ"ל המערערת מיום 26.6.13 לא נשענה על ההחלטה מועצת העירייה מיום 24.7.13. עוד הוטעם כי במסגרת הדיון בערר הראשון לא נתען ע"י המערערת, כי ההחלטה מועצת העירייה מיום 24.7.13 הינה בבחינת צו שעלה פיו ניתן לשוב ולתפוס את המגרש בהתאם לחוק, אלא כל שנטען הוא אכן צריך בצו חדש וכי הודיעתו הנ"ל של המנכ"ל להארכת תפיסת המגרש ל- 5 שנים נוספת, גם מבלי שקדמה לה ההחלטה מועצת העיר, מהוות המשך קיומו של הצו משנהת 2008. בית משפט קמא ציין כי דחה בהחלטתו בערר הראשון את טעنته הנ"ל של המערערת, נקבעו כי הודעה הנ"ל אינה מהוות צו, וכן כי נקבע בההחלטה הנ"ל שאף בהחלטת המערערת מיום 24.7.13, אין כדי להפיח רוח חיים בצו הקודם שפג תוקפו, ומスクך אין צו שבית המשפט צריך להורות על ביטולו. באשר לערר השני, נקבע בההחלטה כי לא נתען בערר זה שההחלטה מועצת העיר מהוות צו, ואם היה נתען כך, הייתה נדחתה טענה זו תוך הפניה להחלטה שניתנה בערר הראשון. בית משפט קמא הוסיף וצין, כי נדחה הערר השני שכן לא נדרש דיון בטענות המשיבה לעניין פגמים בצו, זאת נוכח העובדה שלא ניתן צו כדין, ולכל היותר, ניתנה ההחלטה מהוות תנאי בסיסי להוצאה צו

תקף. עוד הובעה בהחלטה פלייה על או הוצאה צו חדש ע"י המערערת, כפי שנעשה בעבר.

15. בית משפט קמא בחר את המתווה הראו לשימוש בסמכות מועצת העיר ל תפיסת מגש ריק בהתאם לתקנון חוק הרשות המקומיות, תוך שהבהיר כי מועצת העיר חייבת לפעול בהתאם למתווה זה, מבליל לדלג על אף שלב, בין אם מדובר בתפיסת מגש ריק בפעם הראשונה, ובין אם מדובר בהארוכת התפיסה ל- 5 שנים נוספות.

16. בסיכון של דבר, דחה בית משפט קמא את בקשה המערערת לדחית העරר על הסוף, קיבל את העරר וקבע כי החלטת מועצת העיר מיום 24.7.13 לא מהוות צו, כדרישת החוק, לתפיסת המגרש, זאת כפי שנקבע בהחלטה בערר הראשון. בית משפט קמא קבע, כי אין מקום לכךים דין בטיעוני המשיבה בגין פגמים, שلطענתה נפלו בעצם קבלת ההחלטה הנ"ל, תוך שקבע כי גם אם ימצא כי ההחלטה התקבלה כדין, הרי שלא והוא בכך כדי לשנות את תוצאות הדיון בערר והמסקנה כי לא ניתן צו.

נימוקי הערעור

17. לטענת המערערת, טעה בית משפט קמא עת שבкар לקבל את הערר מבלתי לקיים דין לגופו של עניין, אלא אף דין בבקשתה לדחית הערר על הסוף. נטען כי נshawב מבינתה של המערערת מה היה עלייה לעשות על מנת שההחלטה המועצה תחשב כ"צו", שניתן כדין וכדין. למטה מכך, מוסיפה וטוונת המערערת, כי גם אם נפל פגם טכני בהחלטת המועצה, הרי שנוכח חזקתו התקינות החלטה על החלטות המועצה, אין בסיס לקביעותיו של בית משפט קמא בהחלטתו.

18. עוד טוונת המערערת, כי בית משפט קמא יצחק דרישת צורנית-פורמליסטית למתן הצו, שאינה קיימת בחוק. נטען כי על אף שהוכח בפני בית משפט קמא כי כל התנאים הדרושים לצורך מתן הצו על פי החוק התקיימו, הלכה למעשה, דחה בית משפט קמא את בקשה המערערת לדחית הערר על הסוף. הוטעם כי המשיבה קיבלה הודעה בדבר כוונת המערערת להפסיק ולעשות שימוש במגרש על פי החוק, אליה צורף פרק ד' לחוק; נערך למשיבה שימוע בעניין; נתקבלת ההחלטה המועצה בעניין; ניתנה למשיבה הזדמנויות להגיש עrr (שהוגש על ידה בפועל). מכאן מבקשת המערערת להסיק, כי למשיבה הייתה ידיעה מובהקת בדבר כוונת המערערת להאריך את הצו.

19. מוסיפה וטוונת המערערת, כי בית משפט קמא טעה עת שקיבל את הערר, שכן היה עליו לדוחות מחתמת מעשה בית דין. נטען בנקודה זו כי על ההחלטה בדבר דחית הערר השני על הסוף לא ערערה המשיבה, על אף שבערר השני והעלתה טענת המשיבה כי ההחלטה המועצה אינה "צו" כנדרש בחוק. אי לכך, עפ"י הנטען, הפכה ההחלטה בית משפט קמא, במסגרת הערר השני, לחלטה, והמשיבה אינה רשאית, על פי דין, להגיש את הערר השלישי. לשיטתה של המערערת, אי הגשת ערעור על הערר השני ע"י המשיבה מלמד, כי השליםה עם תוכאותיו. יתרה מכך, טוונת המערערת, כי הערר השלישי הוגש בשינוי ניכר, כתעם המצדיק, כשלעצמו, את דחיתתו. עוד נטען, כי במסגרת הדיון בבקשת הערעור שהגישה המשיבה על ההחלטה בית משפט השלום במסגרת תביעת דמי השימוש, נקבעה קביעה פוזיטיבית ע"י בית המשפט המוחזוי, לפיה הצו עומד בעינו (סעיף 27 להחלטת בית המשפט המוחזוי).

20. המערערת מפנה להוראות החוק הנוגעות להוצאה צו לשימוש ארעי וטוענת, כאמור, כי אין בחוק דרישת פורמלייטית - צורנית להוצאה צו. באשר להוראות סעיף 13 לחוק, טוענת המערערת, כי כל ההליכים שננקטו על ידה מחייבים את הוראות הסעיף הנ"ל. צוון כי לאחר השימוש ושמיעת טענות המשפטיה, התקיימה ישיבת המועצה ביום 24.7.13, שזאת התקבלה החלטת המועצה. המערערת מוסיפה בכךודה זו, כי פרוטוקול ההחלטה המועצה הומצא למשיבה במסגרת מכתב היומם של המערערת מיום 6.8.13, תוך שהובהר במסגרתו כי עמדת העירייה כי הוצהר בדין וקויים.

21. עוד מוסיפה וטוענת המערערת, כי בית משפט קמא לא ציין בהחלטתו איזה פגם נפל בהחלטת המועצה שבעתיו ההחלטה אינה עונה לדרישות החוק להוצאה צו. טוען כי כל דרישות החוק התקיימו - המגרש ריק; נשלח מכתב למשיבה ביום 26.6.13, ממנו עולה ברור כוונת המערערת להפסיק ולעשות שימוש במגרש בהתאם לחוק ואילו צורף כל המידע הנדרש לפי סעיף 13 לחוק; נערך למשיבה שימוע וכן נערך דין בעניין במליאת מועצת העירייה, אשר פרוטוקול הימנו נשלח לב"כ המשפטיה.

22. בסיכוןו של דבר, עותרת המערערת כי בית המשפט קיבל את הערעור, יורה על ביטול ההחלטה בית משפט קמא ויקבע כי ההחלטה מועצת 2013 היא צו חוק, העומד על כנו.

תגובה המשפטיה

23. בתגובה בכתב טוענת המשפטיה כי המערערת בתיק זה עשויה מזה 30 שנה, שימוש "ארעי" בחלוקת המשפטיה, וזאת בהתאם לחוק הרשות המקומיות, אשר מטרתו הייתה לאפשר שימוש ארעי בלבד ולא שימוש קבוע.

24. בתגובה מפורשת השתלשלות העניינים מיום מכתב מנכ"ל העירייה, שהתיימר להאריך תוקפו של צו קודם לתפיסת החלקה. בגין כך הוגש העורר הראשוני, במסגרתו הורה פסק הדין שנייה ביום 23/07/2014, כי הצו הנ"לبطل וכי אין כל צו אחר בתוקף, לרבות ההחלטה מועצת העיר מיום 24/07/2013.

25. טוען כי המערערת לא קיימה את פסק הדין הנ"ל ולא פינתה את השטח, כי אם טענה במסמך מיום 29/07/2014 לקיומו של צו ערטיילאי, ולפיirc הוגש ביום 01/09/2014 העורר השני. בהינתן הודיעת המערערת מיום 10/09/2014 כי המכתב הנ"ל אינו צו, נמחק העורר, אולם בכל זאת עמדה המערערת בסירובה ולא מסרה את השטח.

26. עוד טוען בתגובה כי לאחר סירובה של המערערת לפנות את השטח, פעלה המשפטיה לתקן תביעה שהגישה נגד המערערת בבית משפט השלום, זאת בדרך של הוספת סעיף של סילוק יד מהחלוקת. במסגרת הדיון בתביעה הנ"ל, טוענה המערערת כי קיימים צו בתוקף. בית משפט השלום קבע בדיון ביום 08/10/2015 כי לא ניתן לומר שלא קיימים צו בתוקף, בהינתן העובדה שבית המשפט לעניינים מקומיים לא התייחס לטענה שלא ניתן לראות בההחלטה מועצת העיר

מיום 24/07/2013 נצו חדש עורך דין, זאת מבלתי שנפרשה בפני בית משפט השלום מלאה התשתיית העובדתית המלאה. נטען כי אם היה מתאפשר למשיבה לתקן את כתוב התביעה ולפרוס את מלאה התשתיית העובדתית, היה נקבע ע"י ביום"ש השלום, כי לא ניתן לראותה בהחלטת המועצה נצזו, וכי פסק הדין בערר הראשון מהוות מעשה בית דין אף לעניין ההחלטה המועצה, מה גם שהמערערת עצמה במסגרת סיכוןיה בערר הראשון טענה כי במידה שיוחלט שמנכ"ל המוערערת לא היה רשאי להאריך את הצו, אין יש לראותה בהחלטת מועצת העיר כהחלטה תקפה.

27. נטען בתגובהה, כי נוכח ההחלטה ביום"ש השלום שדחתה את הבקשה לתקן כתוב התביעה, הוגש העורר השלישי שבפנינו נגד החלטתה הנ"ל של מועצת העיר. צוין כי העורר התקבל בהינתן עדמת המוערערת עצמה בעבר, שההחלטה המועצה אינה צו חדש.

28. עוד נטען בתגובהה, כי סעיף 13 לחוק קובע דרישת צורנית לצו, וכי המוערערת ערה לכך. צוין בנקודה זו, כי בעבר המוערערת נהגה להוציא צוים ערכוכים דין, וכי היה עליה לעשות כן אף במקרה שבפנינו. אולם, חלף זאת, המציאה המוערערת מכתב של מנכ"ל, שהתיימר להיות צו, אולם לא היה כן.

29. המשיבה טוענת, כי ברור מנוסח החוק, שעל הצו לכלול פרטים רבים ולפיכך ההחלטה של מועצת העיר אינה מהוות צו. נטען כי אף אם כוונה המוערערת לכך שפרוטוקול הדיון, במסגרת ניתנה ההחלטה, הוא צו, הרי שלמעט צוין המקרקעין, אין עורך הפרוטוקול מצו ואינו כולל את תוכן פרק ד' לחוק. צוין כי ההחלטה המועצה אינה כוללת את תוכן פרק ד' ואינה מצינית כי המגרש דרוש לציבור, ואף אינה מתימרת להודיע כי מדובר בצו אלא בהארכת תוקפו בלבד, ולפיכך כיצד על המשיבה לדעת מהו מועד כניסה תוקפו של הצו החדש לתקוף ומהו המועד להגשת עורך על הצו.

30. עוד נטען כי לשיטת המוערערת, מועד הגשת העורך על ההחלטה המועצה הוא 30 ימים מיום קבלת מכתב המנכ"ל, היינו עד ליום 01/08/2013, ואילו ההחלטה מועצת העיר הומצאה ביום 13/08/06, היינו בחלוフ המועד להגשת העורך. המשיבה מלינה על כך, שלפי שיטת המוערערת, עליה "ליךט" רשמי מידע, על מנת להרכיב תמונה שלמה ולהבין מהו הצעד הרשמי עליו ניתן להגיש עורך ומהו המידע האחרון להגשת עורך. עוד מלינה המשיבה על כך שהמערערת עשתה הכל על מנת למנוע את זכותה החוקית של המשיבה וכדי להחזיק ב"כבשת הרשות", להחנות את רכבי עובדי העירייה בקניינה הפרטי של המשיבה.

31. כן נטען כי במכבת שנשלחה למשיבה ביום 6/8/13 על ידי המוערערת, לו צורפה ההחלטה המועצה, נכתב כי ההחלטה הנ"ל אינה משומם הארכת הצו ולא צוין כי ההחלטה, כשלעצמה, מהוות צו חדש, וכן לא צוין כי למשיבה זכות עורך על ההחלטה המועצה, מה גם שבמסגרת עדותו ציין יועצה המשפטית של המוערערת, כי ההחלטה המועצה אינה לעניין הארכת הצו בלבד ובו"ש קמא התייחס לכך בפסק דין בערר הראשון, בסעיף 7, עמוד 9. המשיבה מביעה, לפיכך, תהיה לגבי המועד בו החלטה המוערערת, בין היתר עצמה, כי ההחלטה המועצה מהוות צו חדש, זאת בניגוד לטענותיה בעבר. נטען בנקודה זו כי המשיבה אינה יודעת מהו מועד זה, שכן הוא לא נמסר לה על ידי המוערערת, זאת כדי לחסום את דרכה לפנות לבית המשפט.

32. המשיבה מلينה על כך שהמערערת עושה שימוש לא ראוי בטענה (במסגרת בקשה לסלוק על הסף של העරר השני) שהמועד להגשת ערער על החלטת המועצה חלף לאחר 30 ימים מעת החלטת המועצה. נטען כי הטענה הנ"ל נדחתה על ידי ביום"ש השלום, במסגרת החלטתו בבקשת תיקון כתוב התביעה.

33. המשיבה טוענת, כי מן הרואי לדחות את טענת המערערת, לפיה ההחלטה המועצה צו חדש, שכן במסגרת אותה החלטה צוין כי ההחלטה כונסה לעניין הארכת הצו, וכך גם עולה מהכתב לו צורפה ההחלטה המועצה. כן מلينה המשיבה על כך שהמערערת סירבה, לטענתה, לעורוך לה שימוש טרם הוצאה הצו, זאת חרף ההחלטה שיפוטית באותו עניין, המורה למערערת לקיום שימוש, אף במסגרת של הארכת צו (המשיבה מפנה בעניין זה לע"פ (חיפה) 09-06-3786 עיריית קריית אטא נ' פסנברג ואח').

34. המשיבה שבה ומדגישה כי אכן קיומם הוראות סעיף 13 לחוק, אינם מהווים פגם טכני. המשיבה תמהה על כך שהמערערת חרוגה ממנהגה בעבר לקיום הוראות החוק והמצאת צוים קודמים, ופעלה, בניגוד לדין, להמציא מכתב מנכ"ל המתאים להיות צו, ואח"כ לטעון כי ההחלטה המועצה היא צו.

35. באשר להחלטת ביום"ש קמא, במסגרת הערער השני, טוענת המשיבה כי עסקין בההחלטה בבקשת לסלוק על הסף, שמקורה בתשובה המערערת, לפיה לא היה מקום להגשת ערער, שכן המכתב שנשלח למשיבה אינם מהווים צו. צוין כי בהחלטה הנ"ל התקבלה טענה המשיבה כי אין צו נוסף. בד בבד נטען, כי יש לדחות את הטענה, לפיה מחייבת הערער מכשירה את ההחלטה המועצה צו, זאת מחתמת הכליל של "השתק שיפוטי". נטען כי הטענה, לפיה יש למחוק את הערער השני מאחר שהכתב אינו מהו צו, עומדת בניגוד גמור לטענה, לפיה מחייבת הערער מכשירה את ההחלטה המועצה צו, דבר המלמד בדבר חוסר הגנות, מעבר למקובל.

36. כן נטען כי טענת המערערת כי ההחלטה ביום"ש השלום בעניין תיקון כתוב התביעה, קבועה כי קיימן צו שירר וקיים, מקוממת ומהו צו דוגמא נוספת להעלאת טענות סותרות על ידי המערערת, זאת בהינתן העובדה שהמערערת טענה בכתב ההגנה באותו תיק, ובתגובה לבקשת תיקון כתוב התביעה, כי ביום"ש השלום נעדר כל סמכות לדון בתחוםו של הצו.

37. המשיבה טוענת כי די בקשרית ההחלטה כדי להיווכח שמדובר בהארכת צו ולא במתן צו חדש, וכך גם עולה מכתב יווצה המשפטי של העירייה, המציין כי ההחלטה המועצה אינה להארכת הצו, כמו גם מפסק דין של ביום"ש קמא בערער הראשון, שהתייחס למכתב הנ"ל ולעובדת שמובהר בו כי ההחלטה המועצה אינה לעניין הארכת הצו בלבד. נטען כי ביום"ש קמא פסל את ההחלטה מועצת העיר פסילה מהותית, זאת בהינתן התנהלות המערערת, אשר בעצם לא ראתה בההחלטה מועצת העיר צו.

38. המשיבה טוענת כי פסק דין של ביום"ש קמא מנמק היבט וכי קבלת הערעור בתיק זה תגרום לכך שרשויות יכולו לעשות שימוש בחוק ולמנוע הגשת ערערים, שכן המידע בעניין מועד הגשת הערער, יוביל בין מסמכים שונים.

39. המשיבה טוענת כי יש לדחות את טענת המערערת כי לא ניתנה לה זכות תגובה לעරר השלישי, זאת בהינתן העובדה שהתקיים בפני בימ"ש קמא דין מלא והועלו בו טענות הצדדים.

40. לפיכך, בסיכוןו של דבר, מבקשת המשיבה בתגובהה, לדחות את הערעור בתיק זה ולפסוק הוצאות לדוגמא על המערערת, בשים לב לכך שהיא טענה טענות סותרות, בניסיון לזכות במשפט חניה פרטני סמור לבניין העירייה.

טיעוני ב"כ הצדדים בדין

41. בדיון בפני היום חזר ב"כ המערערת על האמור בהודעת הערעור, תוך שציין כי המערערת רואה בהחלטה של מועצת העיר מיום 13/7/2024 את מועד חידוש הצו, וכי לפיכך, מתחילה להימנות תקופה 5 שנים, במסגרת מוארך הצו, החל מהמועד הנ"ל. כן ציין ב"כ המערערת, כי במסגרת הערעור השני המשיבה כי יקבע בית המשפט שגם ההחלטה המועצה אינה צו, ולפיכך ידעה המשיבה שקיימת התייחסות אל ההחלטה המועצה כאלו צו.

42. ב"כ המערערת טען כי המערערת ידעה את המשיבה בדבר התוכן של פרק ד' לחוק במכتب המנכ"ל שנשלח אליה. עוד נטען כי למשיבה ניתנה זכות שימוש ולאחראית ניתנה החלטת מועצת העיר. ב"כ המערערת הדגיש כי המשיבה ידעה על קיום זכותה לערער, בהינתן הערעור הראשון שהגישה. ב"כ המערערת אישר שהמערערת הייתה צריכה לפעול באופן יותר מסודר, כלשונו, אולם טען, מנגד, כי המשיבה לא ערערה על החלטת מועצת העיר במשך פרק זמן ארוך. בנקודה זו נטען כי אף לאחר החלטת בימ"ש השלום בבקשת המשיבה לתקן כתוב תביעה, לא הוגש הערעור על ידי המשיבה, כי אם פרק זמן ממושך לאחר מכן.

43. ב"כ המשיבה חזר בדיון בפני על האמור בתגובה המשיבה, תוך שטען כי חל בעינינו השתק שיפוטי, זאת בהינתן העובדה שלשליטהו, המערערת כרשوت שלטונית, טעונה בשני קולות. בנקודה זו ציין ב"כ המשיבה כי המערערת טוענה במסגרת הערעור הראשון כי ההחלטה המועצה משרתת רק את מכabbת המנכ"ל, שב[Unit] היווה צו, ובמסגרת בקשהה למחיקת הערעור השני, טוענה המערערת כי יש למחוק את הערעור אך מנימוק אחד ויחיד, וזאת הועבדה שמכabbתו של היומם"ש של המערערת אינם צו. ב"כ המשיבה ציין כי לא עולה על דעתו שההחלטה המועצה מהויה צו, וכי הערעור השלישי הוגש אך בהינתן ההחלטה בימ"ש השלום בבקשת המשיבה לתקן כתוב תביעה, לפיה יש לראות את ההחלטה המועצה צו.

ב"כ המשיבה טען, כי לא חל במקורה שבפנינו מרוץ הזמן להגשת הערעור, הקבוע בחוק, זאת בהינתן העובדה שלא בא לעולם צו, העומד בכלל הנסיבות הנדרשים בחוק. עוד נטען, כי המערערת לא המציאה את הצו לידי המשיבה, ומשכך לא חל מרוץ הזמן להגשת הערעור. כן טען ב"כ המשיבה, כי בנסיבות העניין יהא זה יוצא דופן לקבוע שחל במקורה שבפנינו شيء.

דין והכרעה

44. אקדמיים אחראית בראשית ואצין כי דין הערעור בתיק זה להתקבל, זאת בהינתן האיכון הניכר בהגשת הערעור

השלישי על ידי המשיבה, זאת כפי שיבואר ויפורט להלן.

45. חוק הרשות המקומית (שימוש ארעי בmgrשים ריקים), תשמ"ז-1987 (להלן, כאמור: החוק או חוק הרשות המקומית) קובע בסעיף 9, כהיא לישנא:

"מי שראה את עצמו נפגע על ידי צו לשימוש ארעי רשאי, **תוק 30 ימים מיום קבלתו** (הדגשה שלי - ר.ב), לעורר עליו לפני בית המשפט לעניינים מקומיים..."

46. במקורה דנן הוגש העරר השלישי על ידי המשיבה באחור ניכר, זאת בניגוד למצותו הנ"ל של המחוקק. כאן אכן כי החלטת מועצת העיר שניתנה ביום 24/7/13, היotta חלק ממושאי העיר השני. ודוק, המשיבה, במסגרת הערר השני שהגישה ביום 14/9/1, טענה, כהיא לישנא:

"בנוספ', מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע כי המכtab ו/או הפרוטוקול מיום 13/7/24... ו/או כל החלטה ו/או כל הودעה אחרת מטעם המשיבה (המערערת שבפנינו), עד להגשת עrar זה אינם מהווים צו כנדרש בחוק. לחילופין, יורה בית המשפט הנכבד על ביטולו מפאת הנימוקים אשר יפורטו בעrar זה".

47. הנה כי כן, המשיבה כבר ביום 14/9/1 התיחסה אל פרוטוקול מועצת העיר מיום 13/7/24, הכלל, כאמור, את ההחלטה להארכת הצו, כאשר מסמך המתוייר להיות צו, ולפיכך בבקשתה מבים"ש קמא לקבוע כי המסמך הנ"ל אינו מהו צו, ולהילופין, להורות על ביטולו, זאת במידה שבמים"ש קמא יראה במסמך זה צו. בנסיבות זו יצוין כי אין לקבל את עונת המשיבה בערעורו בתיק זה, לפיה בים"ש קמא הכריע בהחלטתו בעrar הראשון כי החלטת מועצת העיר אינה מהו מושום(arrested) משום הארכת תוקפו של הצו הקודם משנת 2008. ודוק, בעrar הראשון נדון אך ורק עניין ההודעה במכtabו של מנכ"ל המערערת, כמתইמרת להאריך את תוקפו של הצו הקודם. העrar הראשון הוגש על הודעת המערערת מיום 26/6/13, שנחתמה, כאמור, על ידי מנכ"ל המערערת. בעrar הראשון נתען כי מכtabו הנ"ל של מנכ"ל המערערת אינו צו עורך דין, מה גם שלא גערך למשיבה שימוע ולא התקנסה מועצת העיר לדון בעניין הארכת תוקפו של הצו. בים"ש קמא, בהחלטה מושא העrar הראשון, התיחס בשולי הדברים להחלטת מועצת העיר מיום 13/7/24, מבלתי שהתקיים דין בעניין זה. ברם, אין בהתייחסות זו של בים"ש קמא כדי לדמוד בדבר קבלת החלטה דין, המורה כי החלטת מועצת העיר אינה מהו צו.

48. המערערת, במסגרת בקשה לסייע העrar השני על הסף (נספח 12 להודעת הערעור), התיחסה באופן מפורש אל ההחלטה מועצת העיר מיום 13/7/24 כלל צו, זאת בניגוד לטענותה של המשיבה, כאמור, בעניין זה. ודוק, המערערת, בסעיף 8 לבקשתה הנ"ל, לאחר שצינה כי מכtabו של היועם"ש מטעמה מיום 14/7/14, אינו מהו צו, טענה, כהיא לישנא:

"יתרה מכך, ניסיון העוררת (המשיבה דכאן) לקשרו "מכtab" זה של הח"מ לצו שהוצע על ידי מועצת העיר של המשיבה (המערערת דכאן) ביום 24/7/13 מהו צו 24 מהו ניסיון כשל מצד העוררת להתגבר על העובדה שהמועד להגשת כתב עrar על ההחלטה מועצת העיר מיום 13/7/24, חלף לו זה מכבר".

49. מהאמור לעיל הננו למדים, כי המערערת הבירה בבקשתה הנ"ל לסייע העරר השני על הסף הnן כי היא רואה בהחלטת מועצת העיר מיום 24/7/13 צזו והן כי, לדידה, המועד להגשת הערר על החלטת מועצת העיר, חלף לו זה מכבר. כך גם בסעיף 9 לבקשתה לסייע הערר השני על הסף, טענה המערערת כי יש לדחות את ניסיונה חסר תום הלב של המשיבה לקשרו בין מכתבו של היوم"ש של המערערת מיום 29/7/14 ולהגידו כ"צז", לבין ההחלטה מועצת העיר מיום 24/7/13 (ראו גם סעיף 16 לבקשתה לסייע על הסף, שאף ממנה עולה כי המועד להגשת הערר על ההחלטה מועצת העיר מיום 24/7/13, חלף לו זה מכבר, וכי לא ניתן לתקוף את ההחלטה מועצת העיר, באמצעות התבוסות על מכתבו של היומ"ש מיום 29/7/14). בכךודה זו יודגש כי אף בכתבו הנ"ל מיום 29/7/14 של היומ"ש של המערערת, צוין כי מועצת העיר קיבלה החלטה על ההחלטה צו עפ"י דין, בהתאם להחלטת מועצת העיר מיום 13.24/7/13.

50. ביום"ש קמא הורה בהחלטתו מיום 14/9/10 בדבר היותרות לבקשת המערערת לסייעו של הערר השני על הסף. ביום"ש קמא ביסס את ההחלטה הנ"ל על הצהרתו של ב"כ המערערת, לפיה מכתבו אינו מהו צו כלשהו. ברם, ביום"ש קמא לא נתן דעתו בהחלטתו הנ"ל לטענתה של המערערת, לפיה ההחלטה מועצת העיר מיום 13.24/7/13 הינה זו. המהו צו.

51. המשיבה לא ערערה על ההחלטה הנ"ל של ביום"ש קמא, הנעתרת לבקשת המערערת לסייע הערר השני על הסף, זאת על אף שבימ"ש קמא לא נתן את הדעת בהחלטה הנ"ל, לבקשתה של המשיבה בערר השני להורות, כאמור, כי ההחלטה מועצת העיר מיום 13.24/7/13 אינה מהו צו או, לחילופין, להורות על ביטולו, מה גם שהמעערערת הבירה, כאמור, כי היא רואה בההחלטה מועצת העיר מיום 24/7/13 צזו וכי המועד להגשת הערר על ההחלטה זו, חלף זה מכבר. עוד יכולה להיות המשיבה, למצער, לפעול להגשת הערר השלישי, בסמוך למועד סיוקו של הערר השני, תוך 30 יום מיום קבלת ההחלטה בערר השני, שניתנה כאמור, ביום 14/9/10. דא עק"א, שהמשיבה לא עשתה כן והמתינה פרק זמן ניכר של שניםיים עד להגשת הערר השלישי, המתיחס יכול להחלטת מועצת העיר מיום 13.24/7/13, כפי שעולה מគורתת כתוב הערר שהוגש ביום 22/9/16.

52. אף אם קיבל את טענת המשיבה, לפיה ידעה על התיחסות אל ההחלטה מועצת העיר מיום 13.24/7/24, כלל צו, מהחלטתו של ביום"ש השלום בבקשתה לתקן כתוב התביעה, הרי שההחלטה הנ"ל של ביום"ש השלום בקרים, ניתנה ביום 15/8/2010, הינו שנה עבר להגשתו של הערר השלישי. עוד יצוין, למלילה מהנדרש, כי ביום"ש המחויז נתן את ההחלטה בהבקשת רשות הערעור שהגישה המשיבה על ההחלטה הנ"ל של ביום"ש השלום, ביום 15/12/2010, זאת 9 חודשים עובר להגשת הערר השלישי. בכךודה זו יודגש כי בהחלטה הנ"ל של ביום"ש המחויז (כב' השופט בטינה טאובר) צוין, כאמור, כי ההחלטה מועצת העיר מיום 13.24/7/13 ניתנה, לאחר שהתאספה מועצת המערערת, שקיבלה ההחלטה על עירכת הצו, ולפיכך, בנסיבות אלו, מנמנעה המשיבה מלערער על ההחלטה הנ"ל, הרי שהצוו עומדים בעינו. על אף לשונת הבירור של ההחלטה הנ"ל של ביום"ש המחויז, אשר אינה משתמשת לשתי פנים, המשיכה המשיבה להשתהות ולא פעלה, למצער, להגשת הערר תוך 30 ימים קבלת ההחלטה הנ"ל של ביום"ש המחויז, כי אם חודשים רבים לאחר מכן, ולפיכך אין לה להלן אלא על עצמה בלבד בעניין זה.

53. בעניינו, חרגה המשיבה באופן ניכר ומשמעותי ממצוותו של המחוקק בסעיף 9 לחוק הרשויות המקומיות, זאת עת שהגישה את הערר השלישי באחור של ממש, דבר המצדיק את דחיתתו של הערר השלישי על הסף. בכךודה זו יצוין

כי אין בידי לקבל את טענת המשיבה, כי לא הודיע לה על זכותה להגיש עrr, כאמור בסעיף 9 הנ"ל, מה גם שהמשיבה עצמה כבר פעלה להגשת העrr הראשון והעrr השני, כפי שטען בעניין זה ב"כ המערערת, ובצדק. אף המשיבה עצמה מארחת בטיעונה, כאמור לעיל, כי העrr השלישי הוא תולדה של החלטת בימ"ש השלום בבקשת תיקון כתוב הבלתייה, והרי בימ"ש השלום בהחלטתו הנ"ל מיום 15/10/8, קבע כי סילוק העrr השני, שכלל טענות נגד הצו של מועצת העיר מיום 24/7/13, מעמיד את המשיבה במצב כאילו לא הגישה עrr על הצו הנ"ל, ומכך השלימה עמו והוא בתוקף ועדן על כנו. המשיבה, לפיכך, ידעה גם טענה על זכותה להגשת העrr, העולה, כאמור, מסעיף 9 לחוק הרשות המקומיות, אולם השתהטה ולא פעלה להגשת העrr אלא לאחר תקופה ניכרת.

.54. לכל האמור לעיל אוסיף, כי עובר למתן החלטת מועצת העיר מיום 24/7/13, פעלת המערערת, כאמור, לעריכת שימוש למשיבה, זאת ביום 17/7/13 (ראו פרוטוקול השימוש, נספח 3 להודעת הערעור). שבעה ימים לאחר המועד הנ"ל התכנסה מועצת העיר, ובפרוטוקול הדיון נדונה הארכת תוקפו של הצו, ו"הוחלט,פה אחד, לאשר החלט צו על פי חוק הרשות המקומיות (שימוש ארעי במלחינים ריקים) על חלקות 241, 242, 244, בגוש 11017". אף אם נפלו פגמים טכניים וצורניים בהחלטתה הנ"ל של מועצת העיר, באופן שאין עולה בקנה אחד עם האמור בסעיפים 8-13 לחוק הרשות המקומיות, הרי שאין בכך כדי להצדיק הידרשות לעrr השלישי שהגישה המשיבה באיחור כה ניכר, זאת יותר מ-3 שנים לאחר מתן החלטת מועצת העיר, וטור הפרת מצוות המחוקק, המתירה הגשת עrr על ידי מי שנפגע ממתן הצו, תוך 30 יום מיום קבלתו, ולא מעבר לכך. זאת ועוד, תוקפו של הצו המוארך הוא ל-5 שנים, ולפיכך לא עולה על הדעת שצד הרואה עצמו נפגע על ידי צו לשימוש ארעי, יעשה דין לעצמו ויגיש עrr מספר שנים לאחר מועד מתן הצו או ההחלטה הנחוצה להיות צו שכזה.

.55. בשווי הדברים יוער, כי עוד השנה צפוי לפג תוקפה של החלטת מועצת העיר מיום 24/7/13, ולפיכך, הפגעה בזכות הקניין של המשיבה מחייבת העrr השלישי על הסף, אינה חמורה, כפי שנטען בתגובה המשיבה, מה גם שהמעערערת עשויה שימוש במגרשה של המשיבה, באופן העולה בקנה אחד עם מטרת חוק הרשות המקומיות, היינו לצורך מגרש של חניה ציבורית, ועל מנת שלא יעמוד מגרשה של המשיבה כמגרש ריק, על כל הכרוך בכך מבחינת הפגעה באיכות הסביבה.

.56. סיכומו של דבר, הריני לקבל את הערעור ולבטל את ההחלטה הנ"ל של בימ"ש קמא מיום 17/1/26, וכן להורות בדבר דחייתו על הסף של העrr השלישי שהגישה המשיבה, זאת בהינתן האיחור הניכר בהגשתו, בניגוד למציאות המחוקק. איןני מוצאת לנכון, בנסיבות העניין, ונוכח התנהלותה, כמתואר, של המערערת, במסגרת הארכת הצו משנת 2008, לקבוע צו להוצאות.

המצוות תמציא העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ח' איר תשע"ז, 04 Mai 2017, בהעדר הצדדים.